

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 7Ssk/12/2022
Identifikačné číslo spisu: 3019200414
Dátum vydania rozhodnutia: 26. apríla 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Martinčeková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:3019200414.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Martinčekovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobcu: H. D., Q.. X. X. XXXX U. S.. Q. Č.. XXXX/X, W., proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, so sídlom Špitálska č. 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. j. UPS/US1/SSVOPHNSSD/SOC/2019/4763-0012Sp zo dňa 13.8.2019, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 25Sa/13/2021-54 zo dňa 21. 10. 2021, takto

r o z h o d o l :

Návrhy žalobcu na prerušenie kasačného konania zamieta.

Kasačnú sťažnosť zamieta.

Žalovanému náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

1. Napadnutým rozsudkom č.k. 25Sa/13/2021-54 zo dňa 21. 10. 2021 Krajský súd v Trenčíne ako správny súd zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č.j. UPS/US1/SSVOPHNSSD/SOC/2019/4763-0012Sp zo dňa 13.8.2019 (ďalej preskúmané rozhodnutie). Zároveň správny súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, pretože dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom EÚ (ďalej SD EÚ).

2. Preskúmaným rozhodnutím bolo potvrdené rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín č. TN1/OHNNVaŠSD/SOC/2019/47437-8 zo dňa 10.5.2019, ktorým bolo rozhodnuté podľa § 2, § 4, § 9 ods. 1 zákona č. 417/2013 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon o pomoci v hmotnej núdzi), že žalobca je fyzickou osobou v hmotnej núdzi, ale nespĺňa nárok na pomoc v hmotnej núdzi a nepriznáva sa mu pomoc v hmotnej núdzi. Správny orgán prvého stupňa vydal rozhodnutie na základe žiadosti žalobcu o príspevok na bývanie. Svoje

rozhodnutie odôvodnil tým, že bolo preukázané, že výlučnou vlastníčkou bytu, v ktorom býva žiadateľ, je jeho matka, ktorá býva v tomto byte spolu so žiadateľom. Spolu uzavreli zmluvu o nájme zo dňa 1.3.2019. Ďalej bolo zistené, že rozhodnutím Sociálnej poisťovne bol žiadateľovi priznaný invalidný dôchodok od 19. 2. 2016. Podľa rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 29. 11. 2018 mal žiadateľ zvýšený invalidný dôchodok od 1. 1. 2019 na sumu 100,80 EUR mesačne. Príjem žiadateľa v posudzovanom mesiaci marec 2019 predstavuje vyplatený invalidný dôchodok. V zmysle § 4 ods. 3 písm. c) zákona č. 417/2013 Z.z. za príjem sa nepovažuje 25 % z uvedenej výšky príjmu. Celkový úhrn príjmov je teda 75,60 EUR mesačne, čo prekračuje sumu nárokov na pomoc v hmotnej núdzi 61,60 EUR a z tohto dôvodu, ako aj z dôvodu, že prenajatý byt obýva spolu s ďalšou osobou, žiadateľ nespĺňa podmienky nároku na príspevok na bývanie.

3. Žalovaný sa v preskúmanom rozhodnutí v celom rozsahu stotožnil s vyššie uvedeným posúdením veci zo strany prvostupňového správneho orgánu. Konštatoval, že bývanie s vlastníkom, prípadne nájomcami bytu nenapĺňa požiadavky vlastného nájmu alebo vlastníctva podľa § 14 zákona o pomoci v hmotnej núdzi. Taktiež príjem je rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá má vplyv na výšku pomoci v hmotnej núdzi, nakoľko suma pomoci v hmotnej núdzi sa určí ako rozdiel medzi úhrnom súm dávky a príspevkov a úhrnom súm príjmov. U žiadateľa bolo preukázané, že má započítateľný príjem vyšší ako úhrn súm nárokov na pomoc v hmotnej núdzi, preto mu nevznikol nárok na pomoc v hmotnej núdzi v zmysle § 15 ods. 1 zákona o pomoci v hmotnej núdzi.

4. Na základe správnej žaloby uvedené rozhodnutia preskúmal správny súd, ktorý žalobcovu správnu žalobu ako nedôvodnú zamietol. Konštatoval, že bolo dostatočným spôsobom preukázané, že výlučná vlastníčka bytu, na adrese ktorej býva žalobca, jeho matka, užíva tento byt na bývanie spolu so žalobcom. Vzhľadom na túto skutočnosť správne orgány dôvodne dospeli k záveru, že žalobca nespĺňa podmienky pre vznik nároku na príspevok na bývanie podľa § 14 zákona č. 417/2013 Z.z. Taktiež bolo riadne preukázané, že započítateľný príjem žalobcu (75 % jeho invalidného dôchodku) je vyšší ako úhrn súm nárokov na pomoc v hmotnej núdzi. Preto správne orgány dôvodne dospeli k záveru, že žalobcovi nevznikol nárok na pomoc v hmotnej núdzi v zmysle § 15 ods. 1 citovaného zákona. Čo sa týka žalobcovej žiadosti o obrátenie sa na Súdny dvor s prejudiciálnymi otázkami, tento návrh správny súd zamietol. Ich predloženie prichádza do úvahy len vtedy, ak národný súd usúdi, že rozhodnutie o tejto otázke je nevyhnutné pre vydanie jeho rozhodnutia. Poukázal na to, že nie je povinným orgánom v zmysle čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie obrátiť sa na súdny dvor s prejudiciálnou otázkou. Čo sa týka námietok ohľadne porušenia Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím uviedol, že tieto normy neobsahujú priamo aplikovateľné subjektívne práva žalobcu, ale sú pozitívnymi záväzkami štátu resp. zásadami, ktoré je zmluvný štát povinný inkorporovať do svojho právneho poriadku a orgány aplikácie práva sú povinné tieto zásady zohľadňovať pri aplikácii príslušných vnútroštátnych normatívnych právnych aktov. V súvislosti s procesným návrhom žalobcu, aby správny súd prerušil súdne konanie a predložil Ústavnému súdu SR návrh na začatie konania o súlade § 4 ods. 3 písm. c) a § 25 ods. 2 zákona č. 417/2013 Z.z. s článkom 13 ods. 1 písm. a/ a čl. 39 ods. 2 Ústavy SR (ďalej ústava), taktiež v tomto návrhu nevyhovel. Správny súd nedospel k záveru, že by vyššie uvedené ustanovenia boli v rozpore s ústavou. Žalobca v návrhu na prerušenie konania len všeobecne uviedol, že predmetné ustanovenia sú v rozpore s citovanými článkami ústavy bez toho, aby konkretizoval, v čom presne vidí nesúlad s citovanými článkami ústavy a bez toho, aby uviedol relevantnú právnu argumentáciu.

5. Proti tomuto rozsudku podal kasačnú sťažnosť žalobca v zastúpení advokátom. Namietal nesprávne právne posúdenie veci, ktoré odôvodnil tým, že správny súd neposkytol porušeným právam žalobcu žiadnu ochranu a porušil jednu zo základných právnych zásad a to zásadu zákazu odmietnutia spravodlivosti. Ďalej navrhol súdu, aby prerušil súdne konanie a predložil Ústavnému súdu SR návrh na začatie konania o súlade § 2, § 4, § 9 ods. 1 zákona č. 417/2013 Z.z. s článkom 13 ods. 1 písm. a) a čl. 39 ods. 2 ústavy. Uvedený návrh odôvodnil tým, že neposkytnutie príspevku na bývanie žalobcovi ako osobe v hmotnej núdzi je síce na základe zákona, avšak pri súčasnom porušení jeho ústavných základných práv zaručených v týchto článkoch. Ďalej navrhol, aby kasačný súd prerušil súdne konanie a podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred SD EÚ podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a to v otázke výkladu čl. 21 ods. 1, čl. 34 ods. 1, 2, 3 Charty základných

práv EÚ a čl. 28 ods. 1, 2, čl. 5 a čl. 3 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím. Žalobca konštatoval, že životné minimum jednotlivca predstavuje sumu 205,07 EUR mesačne a jeho invalidný dôchodok spolu s pomocou v hmotnej núdzi, pokiaľ by mu bola priznaná, by dosiahol sumu nižšiu ako je životné minimum jednotlivca.

6. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 23. 12. 2021. Uviedol, že žalobca namietal rozsudok správneho súdu len vo vzťahu k jeho samotným dôvodom, čo je neprípustné. Inak odkázal na svoje predchádzajúce podania pred správnym súdom a navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť buď odmietol alebo zamietol.

7. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou a je prípustná, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) a oboznámení sa so súdnym a administratívnym spisom, ako aj sťažnostnými námietkami zistil, že kasačná sťažnosť je nedôvodná, a preto ju zamietol.

8. Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutia žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým rozhodol, že žalobca je fyzickou osobou v hmotnej núdzi, ale nespĺňa nárok na pomoc v hmotnej núdzi a nepriznáva sa mu nárok na pomoc v hmotnej núdzi. Správne orgány reflektovali na zistený skutkový stav, že žalobca je poberateľom invalidného dôchodku, pričom podľa § 4 ods. 3 písm. c) zákona č. 417/2013 Z.z. v znení neskorších predpisov sa za príjem nepovažuje 25 % z invalidného dôchodku. Úhrn súm nárokov na pomoc v hmotnej núdzi v mesiaci marec 2019 u žiadateľa predstavoval 61,60 EUR, pričom jeho príjem v posudzovanom mesiaci po odpočítaní dvadsiatich piatich percent z výšky vyplateného invalidného dôchodku 100,80 EUR predstavuje 75,60 EUR mesačne. Celkový úhrn príjmov u žiadateľa tak prekračuje sumu nárokov na pomoc v hmotnej núdzi a z tohto dôvodu sa mu pomoc v hmotnej núdzi nepriznala (§ 15 ods. 1 citovaného zákona). Okrem toho bolo preukázané, že obýva byt na základe nájomnej zmluvy spolu so svojou matkou, ktorá je vlastníčkou bytu a v tomto byte býva. Uvedená skutočnosť nebola sporná. Keďže bývanie s vlastníkom, prípadne s nájomcami bytu nenapĺňa požiadavku vlastného nájmu alebo vlastníctvo podľa § 14 zákona o pomoci v hmotnej núdzi, ani z tohto dôvodu nemohol byť žalobcovi priznaný príspevok na bývanie.

9. Žalobca v kasačnej sťažnosti zistený skutkový stav ani právne posúdenie zo strany správnych orgánov ani správneho súdu nenamietal. Pripustil, že preskúmané rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom č. 417/2013 Z.z. Namietal nesúlad § 2, § 4 a § 9 citovaného zákona s čl. 13 a 39 ústavy. Ďalej namietal, že tieto ustanovenia sú v nesúlade s čl. 21 ods. 1, čl. 34 ods. 1, 2, 3 Charty základných práv EÚ a s čl. 28, čl. 5 a čl. 3 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím, keďže invalidný dôchodok a príspevok v hmotnej núdzi spolu neprevyšujú životné minimum ako spoločensky uznanú minimálnu hranicu príjmov fyzickej osoby. Preto žiadal kasačný súd, aby kasačné konanie prerušil a podal návrh na Ústavný súd na začatie konania o súlade uvedených ustanovení s ústavou a taktiež návrh na začatie prejudiciálneho konania pred SD EÚ ohľadne výkladu uvedených článkov Charty základných práv EÚ a Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím.

10. Kasačný súd poukazuje na to, že v obdobnej veci rovnakých účastníkov konania vedené na Najvyššom správnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 9Sžsk/7/2021 sa riešila obdobná právna otázka. V tomto konaní žalobca namietal rovnakú skutočnosť ako v tu prejednávanej veci a to, že sa mu nevypláca pomoc v hmotnej núdzi, hoci jeho príjem nedosahuje výšku životného minima podľa zákona č. 601/2003 Z.z. o životnom minime. Tento stav podľa neho odporuje tak ústave, ako aj Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím.

11. Kasačný súd v zmysle § 464 ods. 1 SSP poukazuje na odôvodnenie rozsudku NSS SR sp.zn. 9Sžsk/7/2021 zo dňa 23.2.2022, ktorý zamietol kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú z nasledovných dôvodov: „... 10. Podľa čl. 39 ods. 4 a 5 ústavy každý, kto je v hmotnej núdzi, má právo na takú pomoc, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok; podrobnosti o tomto práve ustanoví zákon. Tomuto sociálnemu právu zodpovedá pozitívny záväzok štátu, teda jeho realizácia vyžaduje pozitívne plnenie. Podoba a obsah týchto plnení závisia od ekonomických a

hospodárskych možností štátu, takže zákonodarca má v tomto smere širokú mieru voľného uváženia. Preto sa podľa čl. 51 ods.1 ústavy možno domáhať tohto práva len v medziach zákonov, ktoré ho vykonávajú. Podľa judikatúry ústavného súdu limity treba hľadať predovšetkým v ústavných princípoch a v požiadavke ochrany ďalších hodnôt, na ktorých je ústava založená a ktoré chráni (porov. napr. nález sp. zn. PL. ÚS 8/2014). Zákonodarca hmotnú núdzu síce vymedzil ako stav, kedy príjem členov domácnosti nedosahuje sumu životného minima (§ 2 ods. 1 zákona č. 417/2013 Z. z.). Zároveň však ustanovil, že sa takejto osobe poskytne v tejto situácii len pomoc v hmotnej núdzi do určitej sumy (§ 15 ods. 1 cit. zák.). Ani ustanovenie čl. 39 ods. 4 ústavy totiž nevyžaduje, aby bola pomoc poskytovaná do takej výšky, aby sa dotknutá osoba dostala zo stavu hmotnej núdze, ale žiada len, aby sa takej osobe poskytla pomoc na zabezpečenie základných životných podmienok, za ktoré citovaný zákon považuje jedno teplé jedlo denne, nevyhnutné ošatenie a prístrešie (§ 2 ods. 2 cit. zák.). Takouto úpravou zákonodarca neprekročil uvedené limity svojho uváženia.

11. Podľa judikatúry treba solidaritu štátu vo forme dávky v hmotnej núdzi vnímať až ako poslednú možnosť po vyčerpaní ostatných prostriedkov zabezpečenia základných životných podmienok. V tomto smere samotný zákon č. 417/2013 Z. z. predpokladá, že občan na zabezpečenie svojich základných životných podmienok v prvom rade využije svoj vlastný príjem. Ak jeho príjem nedosahuje sumu životného minima, musí si zabezpečiť základné životné podmienky predovšetkým užívaním vlastného majetku, správou vlastného majetku, predajom vlastného majetku alebo prenájomom vlastného majetku, ak takýto majetok vlastní. Až v prípade, že občan nielenže nedosahuje príjem v sume životného minima, ale ani nevlastní majetok, z ktorého by bolo možné zabezpečiť jeho základné životné podmienky, je daný nárok na priznanie dávok v hmotnej núdzi (porov. v tomto smere rozsudok najvyššieho súdu sp.zn.9Sžso/88/2014). ...“

12. Právne názory uvedené vo vyššie citovanom rozsudku najvyššieho správneho súdu boli podrobené testu ústavnosti na Ústavnom súde Slovenskej republiky, ktorý uznesením sp.zn. III. ÚS/92/2023-11 zo dňa 2. marca 2023 ústavnú sťažnosť žalobcu odmietol.

13. Kasačný súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym posúdením zo strany správneho súdu, že správne orgány vec posúdili v súlade so zákonom, keď rozhodli, že žalobca nespĺňa nárok na pomoc v hmotnej núdzi a nepriznali mu pomoc v hmotnej núdzi, konkrétne požadovaný príspevok na bývanie. Žalobca nesplnil podmienky na priznanie tohto príspevku stanovené zákonom č. 417/2013 Z.z. v znení neskorších predpisov, čo nebolo sporné a žalobca právne posúdenie podľa tohto zákona ani nenamietal.

14. Čo sa návrhu na prerušenie kasačného konania podľa § 100 ods. 1 písm. b/ SSP z dôvodu namietaného nesúladu § 2, § 4 a § 9 uvedeného zákona s čl. 13 ods. 1 písm. a/ a s čl. 39 ods. 2 ústavy, kasačný súd sa s týmto názorom žalobcu nestotožnil. Hoci žalobca v kasačnej sťažnosti označil čl. 39 ods. 2 ústavy, uvádzal znenie čl. 39 ods. 4 v znení účinnom ku dňu právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia žalovaného. Preto sa kasačný súd zaoberal čl. 39 ods. 4 ústavy. Poukazuje pritom na vyššie citované body 10. a 11. rozsudku NSS SR sp. zn. 9Sžsk/7/2021 zo dňa 23.2.2022. Podoba a obsah záväzku štátu v sociálnej oblasti závisí od ekonomických a hospodárskych možností štátu, takže zákonodarca mal v tomto smere širokú mieru voľného uváženia. Preto sa podľa čl. 51 ods. 1 ústavy možno domáhať tohto práva len v medziach zákonov. Rovnako povinnosti možno ukladať v zmysle čl. 13 ods. 1 písm. a/ len zákonom alebo na základe zákona. Žalobca sa v danom prípade domáhal práv, nenastupuje teda aplikácia čl. 13 ods. 1 písm. a/ ústavy. Poskytnutie konkrétnej výšky pomoci v hmotnej núdzi podľa zákona o pomoci v hmotnej núdzi je podľa kasačného súdu v súlade s čl. 39 ods. 4 ústavy, pretože toto ustanovenie nevyžaduje, aby bola pomoc poskytovaná do takej výšky, aby sa dotknutá osoba dostala zo stavu hmotnej núdze, ale žiada len, aby sa takej osobe poskytla pomoc na zabezpečenie základných životných podmienok, za ktoré citovaný zákon považuje jedno teplé jedlo denne, nevyhnutné ošatenie a prístrešie (§ 2 ods. 2 citovaného zákona). Takouto úpravou zákonodarca neprekročil uvedené limity svojho uváženia.

15. Z uvedených dôvodov kasačný súd zamietol návrh na prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. b/ SSP, pretože nedospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade zákona č. 417/2013 Z.z. s ústavou.

16. Pokiaľ ide o návrh žalobcu na prerušenie konania a podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred SD EÚ podľa § 100 ods. 1 písm. c/ SSP o výklad čl. 21 ods. 1 a 34 Charty základných práv EÚ a návrh na začatie prejudiciálneho konania pred SD EÚ o výklad Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím (oznámenie č. 317/2010 Z.z.) aj tieto návrhy kasačný súd zamietol.

17. Podľa článku 267 (pôvodný článok 234 ZES) Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ), Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv (primárne právo); b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie (sekundárne právo). Charta základných práv EÚ sa uplatňuje na členské štáty pri vykonávaní práva EÚ. V článku 51 charty sa uvádza, že jej ustanovenia sú adresované inštitúciám Únie a organizáciám ňou zriadeným ako aj členským štátom len pri implementácii práva Únie. Samotný čl. 34 ods. 2 charty uvádza, že každý, kto má bydlisko v rámci EÚ, má právo na dávky sociálneho zabezpečenia a sociálne výhody v súlade s právom únie a vnútroštátnymi právnymi predpismi. Obdobne v prípade Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím článku 4 ods. 1 a 3 jednoznačne odkazujú na potrebu prijať vnútroštátnu legislatívu na účely vykonania tohto dohovoru. Vychádzajúc z uvedeného článku je zrejmé, že jednotlivé ustanovenia dohovoru zaväzujú zmluvné štáty (vrátane EÚ ako zmluvnej strany dohovoru), aby ich implementovali do svojho právneho poriadku a orgány aplikácie práva ich zohľadňovali pri aplikácii príslušných vnútroštátnych právnych predpisov. Ak by sa teda malo v danom prípade priamo aplikovať primárne právo únie alebo prostredníctvom vnútroštátneho predpisu implementované sekundárne právo únie, je možné ohľadom ich výkladu položiť prejudiciálnu otázku.

18. Konanie podľa čl. 267 ZFEÚ je založené na del'be úloh medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdny dvorom. Je vecou vnútroštátneho súdu, pred ktorým začal spor a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozsudku o prejudiciálnej otázke na vydanie rozsudku vo veci samej, ako aj relevantnosť otázok, ktoré položí Súdny dvor. V dôsledku toho je Súdny dvor v zásade povinný rozhodnúť, ak sa položené otázky týkajú výkladu práva EÚ (napríklad rozsudok z 11. 7. 2006, Chacón Navas, C 13/05, bod 32 a tam citovaná judikatúra).

19. Ako bolo vyššie uvedené, priama aplikácia charty ani dohovoru nie je možná, pretože tieto nadzákonné normy neumožňujú ich priamu aplikáciu ako subjektívnych práv. Zákon o pomoci v hmotnej núdzi okrem smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 neimplementuje iné sekundárne právo EÚ. Pri rozhodovaní o konkrétnej otázke priznania pomoci v hmotnej núdzi podľa tohto vnútroštátneho predpisu správny orgán únieové právo neaplikuje. V danom prípade tak neexistuje dôvod vykladať únieové právo, preto postup podľa § 100 ods. 1 písm. c/ SSP nie je možný.

20. Na základe uvedených úvah kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju podľa § 461 SSP zamietol. Rovnako zamietol návrhy žalobcu na prerušenie konania v zmysle § 100 ods. 1 písm. b/ a c/ SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

21. O trovách kasačného konania vo vzťahu k žalovanému bolo rozhodnuté podľa § 168 SSP a contrario v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný a má právo na náhradu trov kasačného konania, náhradu trov nepriznal, pretože neboli splnené podmienky aplikácie § 168 SSP. Žalobca ako neúspešný účastník nemá právo na náhradu trov kasačného konania (§ 167 ods. 1 SSP a contrario v spojení s § 467 ods. 1 SSP).

22. Nakoniec kasačný súd uvádza, že žalobca kasačnom konaní nebol zastúpený advokátom, pretože tento má od 11.7.2022 pozastavený výkon advokácie. Keďže kasačné konanie v sociálnych veciach nie je konaním s povinným právnym zastúpením, kasačný súd konal priamo so žalobcom.

23. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.